

Nr 18.

Av herr **Fahlén** m. fl., om anslag till anläggande av enklare vägar inom Västernorrlands län.

En av de förnämsta orsakerna till att vårt lands stora markområden i Norrland, som i flera avseenden äro särskilt lämpliga för odling och bebyggande, så sakta och långsamt komma under odlarens plog och i övrigt använda såsom så många av dess innebyggare högeligen önska, är otvivelaktigt den stora brist på nödiga kommunikationer från de redan mera befolkade orterna till de avlägsna och undangömda, en omständighet, som alltjämt kommer att utgöra ett mäktigt hinder för en önskvärd utveckling, till dess statsmakterna förse dessa vanlottade trakter med medel, som i största möjlighet avlägsnar det hinder, som sålunda är kvarstående.

Erkännas skall utan tveksamhet statsmakternas under de senaste årtiondena ådagalagda offervillighet med ökade anslag till den norrländska utvecklingen i mer än ett avseende, varigenom det blivit möjligt för statsverket tillgodogöra sig de s. k. slumrande miljonerna, som varit gömda förnämligast i dess berg, skogar och vattenfall, men då behovet av fortsatt hjälp är oundvikligt, därest den önskade och säkerligen lönande utvecklingen ej skall allt för länge fördröjas, känna vi oss, undertecknade, förpliktigade att hos riksdagen göra framställning om att åt Västernorrlands län måtte, på sätt tidigare skett beträffande Norrbotten, Västerbotten och Jämtlands län, utverka ett särskilt anslag för byggande av enklare vägar.

Behovet av nya vägar inom detta län är omisskännligt stort, ty ännu är det många avlägsna byar, som äro i saknad av väg för att komma ut i sina angelägnaste behov, och för dem, som bygga och bo i sådana byar, har det känts och kännas alltfört att genom väglagens bestämmelser vara ålagda stort och tungt sommarvägsunderhåll, som måste till minsta full-

göras, utan att det från statens sida sörts för att de komma ut ifrån sina byar och gårdar för fullgörande av sin pålagda skyldighet.

Göres en jämförelse emellan dem, som sålunda bo avsides och dem, som hava förmånen bo efter en allmän väg, blir skillnaden oerhört stor.

För att utröna storleken av det vägbehov, som förefinnes inom länet, uppdrog länets landsting år 1912 åt länets vägkommitté att verkställa utredning och till landstinget inkomma med uppgift och avgiva förslag å de vägar, som kunde anses inom den närmaste tiden böra komma till utförande.

Denna utredning har, som var att vänta, givit till resultat, att om endast de allra nödvändigaste vägarna byggdes, behövdes det i runt tal 11,000,000 kronor för att sätta de byar och trakter, som ännu sakna samfärdsmedel, i tillfälle få sitt vägbehov i någon del fyllt. (Se bil. A 1—7 och D vidfogade motionen nr 88 i andra kammaren vid 1914 års första riksdag).

För att avhjälpa denna vägbrist hemställde vägkommittén till landstinget, att landstinget ville för sin del bevilja i fem år ett årligt anslag av 100,000 kronor, under förutsättning att staten för enahanda ändamål ville under samma tid årligen anslå 400,000 kronor ur det allmänna väganslaget, varigenom länet skulle komma i åtnjutande av en halv miljon kronor vägmedel årligen.

Landstinget beslöt enhälligt i enlighet härmed ävensom i anledning av enskild motion att hos Kungl. Maj:t anhålla det täcktes Kungl. Maj:t avlåta proposition till riksdagen med begäran om ett anslag av 100,000 kronor till enklare vägar inom länet.

Då vi upplysts om, att vederbörande departementschef ej ansett sig kunna till riksdagen i sådan riktning göra någon framställning, manas vi till att på detta sätt framföra frågan.

Det är tydligt, att om länets ådagalagda stora behov av nya vägar endast tillgodoses i den mån, som andel ur det stora allmänna väganslaget kan erhållas, kommer det att dröja en oöverskådlig tid, innan behovet närmelsevis fyllts.

Vi hålla därjämte före, att om anslag till enklare vägar även för Västernorrlands län kunde erhållas såsom för trenne andra norrländska län, så skulle härigenom framvinnas en bättre hushållning med statens vägmedel, ity att så dyrbara vägar överallt ej behövde byggas.

På grund av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte för år 1916 anslå ett belopp av 100,000 kronor att användas till anläggande av enklare

vägar inom Västernorrlands län på de villkor och bestämmelser, som Kungl. Maj:t kan finna gott föreskriva.

Stockholm den 22 januari 1915.

Hugo Fahlén.
Alfred Stårner.

S. H. Kvarnzelius.
J. Sandler.
Joh. Permansson.

Gustaf Knaust.
H. Hjärne.

